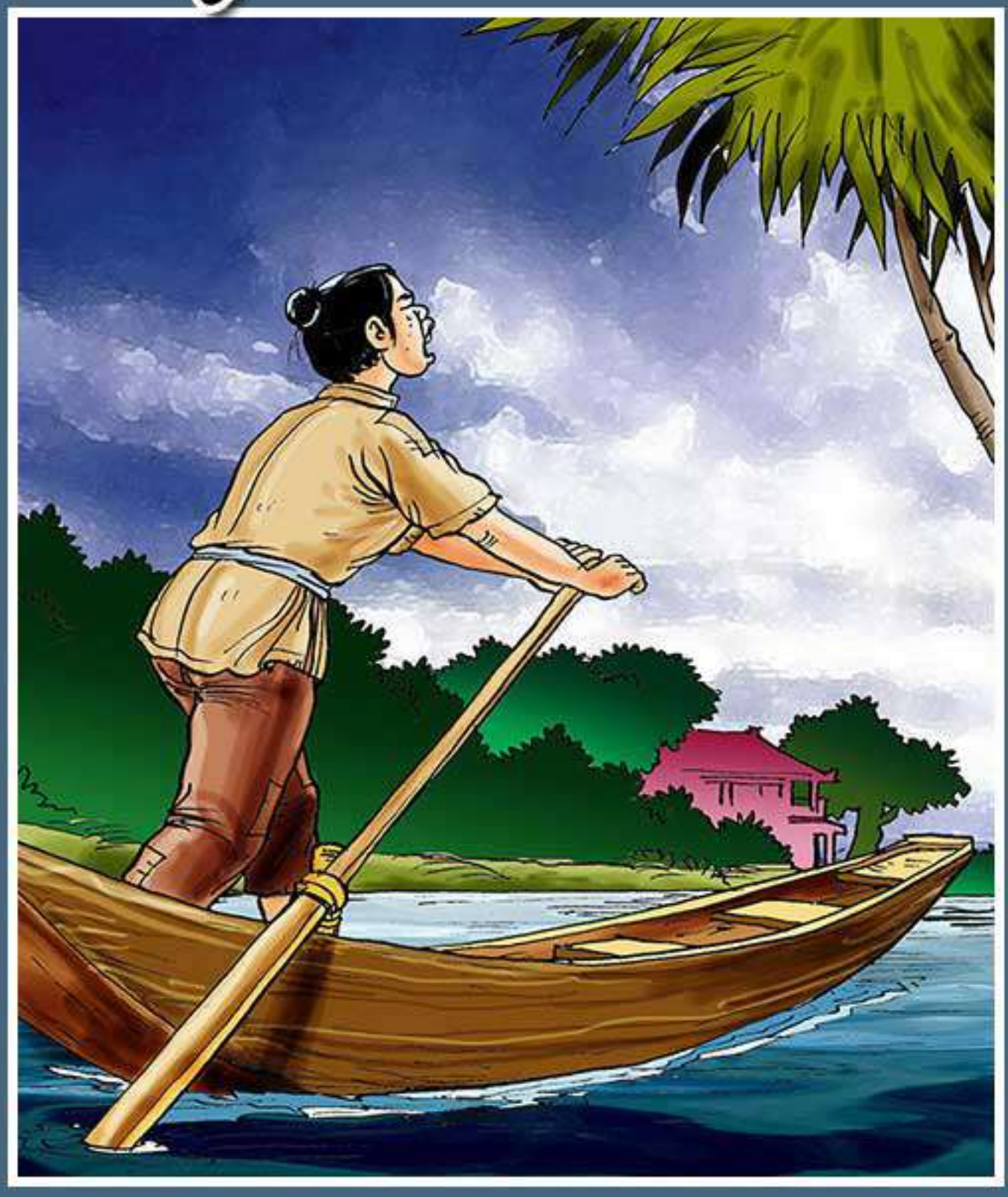
Truyện Cổ Nước Nam

Trương Chi Mị Nương

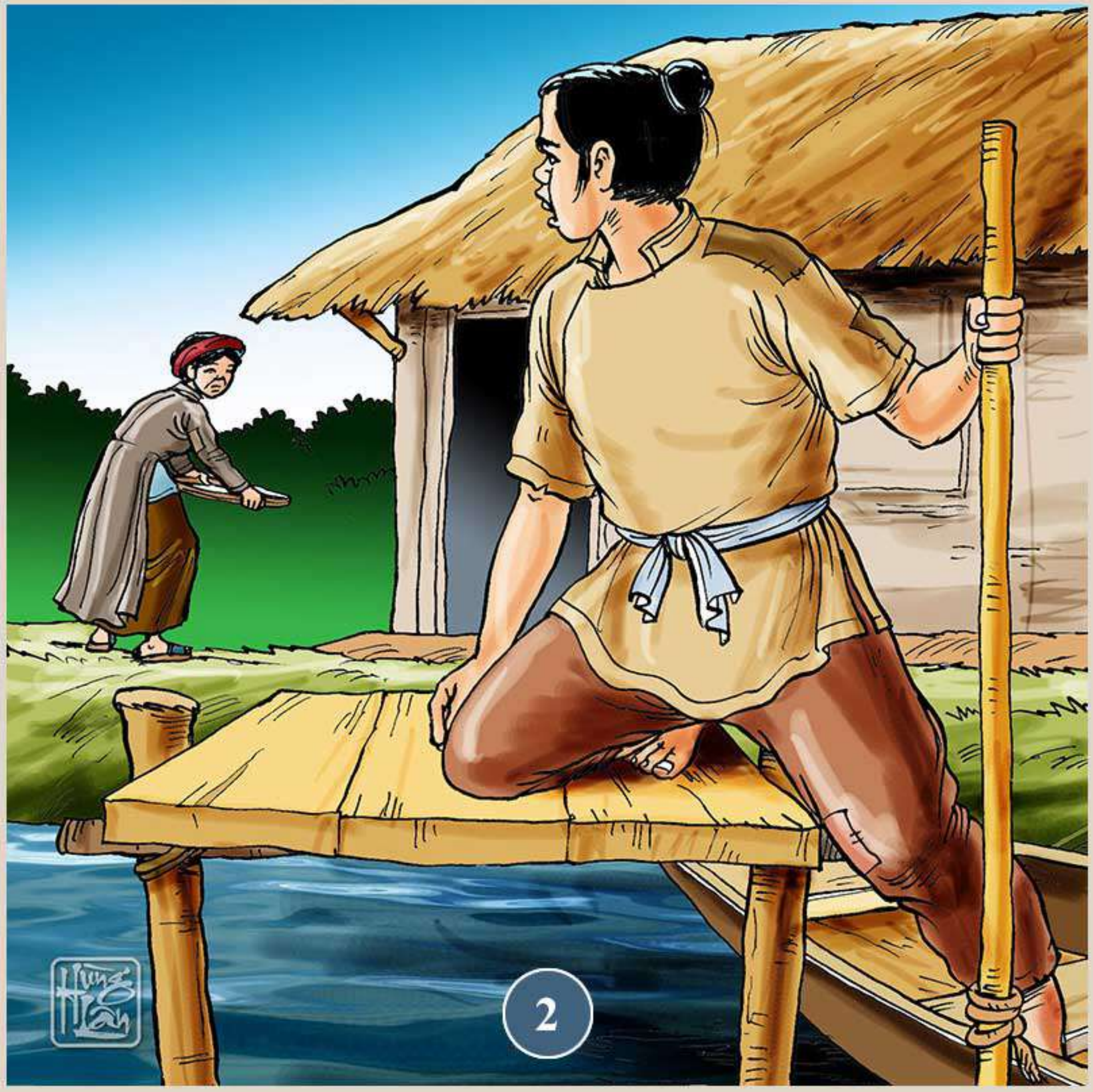
Tranh và lời: HÙNG LÂN

Ngày xưa ở huyện Thanh Trì có hai mẹ con làm nghề chống đò đưa khách qua sông. Tuy nghèo nhưng người mẹ vẫn cố gắng lo cho con học hành tử tế.

Đứa bé tên là Trương Chi, tuy học hành rất sáng dạ, nhưng mặt mày không được khôi ngô như bao đứa trẻ khác.

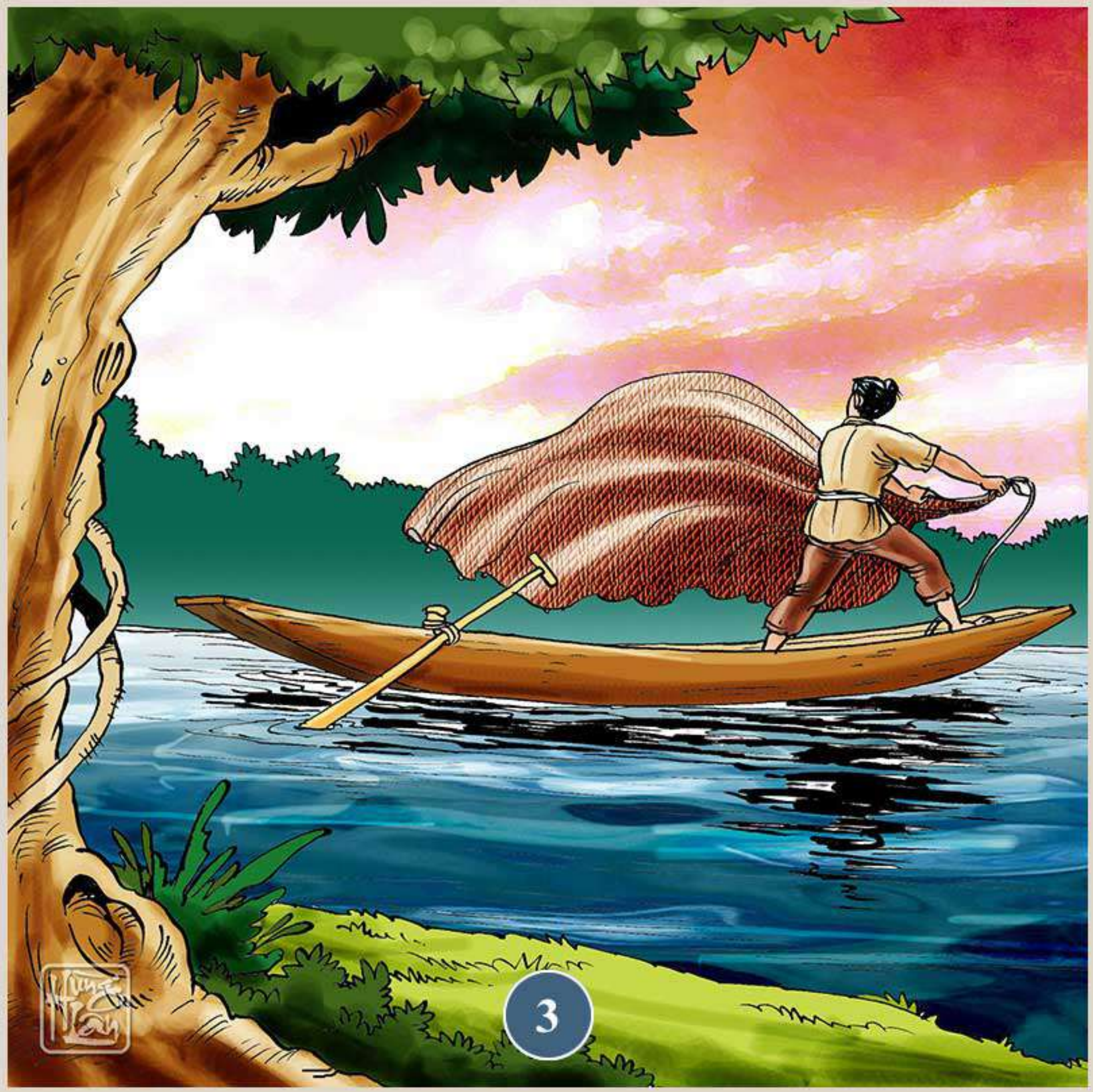
Trương Chi không lấy thế làm buồn, vì thỉnh thoảng cậu lại thổi sáo, ca hát, và lấy đó làm niềm vui cho mình.

Lúc Trương Chi lớn lên thì người mẹ cũng già yếu, nên chàng phải nghỉ học, thay mẹ chèo đò kiếm sống qua ngày.

Từ đấy, trên bến đò ngang mỗi khi chiều về, người ta thường thấy có một chàng thanh niên chèo đò thay cho mẹ, thỉnh thoảng lại nghe văng vẳng tiếng sáo du dương sâu lắng của chàng vang lên ở đâu đó.

Trương Chi còn có một giọng ca thiên phú, tiếng hát của chàng cất lên làm say đắm lòng người...

Nhưng rồi người qua lại cũng thưa dần, chèo đò đưa khách làm sao đủ tiền độ nhật? Những lúc rảnh rỗi, Trương Chi còn phải giăng lưới buông câu thêm để giúp mẹ.

Một mình một bóng, ngày ngày chàng trai lại lủi thủi đi đi về về cùng với công việc buồn tẻ.

May mà chàng còn có cây sáo trúc làm bạn cùng với tiếng ca thổn thức của mình mỗi khi đêm về. Nghe riết thành quen nên mỗi khi vắng lặng, ai cũng thấy buồn buồn...

Gần bờ sông có ngôi nhà lầu của quan thừa tướng, quan có người con gái xinh đẹp tên là Mị Nương.

Nàng thường nghe tiếng hát Trương Chi văng vẳng mỗi khi đò sang, lâu dần thành quen nên cứ mỗi khi chiều đến, Mị Nương cứ mãi ra vọng lầu mong ngóng xem tiếng hát ấy đã cất lên hay chưa?

Dù không hề biết mặt mũi người con trai có giọng hát quyến rũ đó, nhưng hầu như tâm hồn Mị Nương đã thuộc về chàng rồi...

Trương Chi không bao giờ mơ tưởng đến người con gái nào khác ngoài việc thả lưới giăng câu, chèo đò đưa khách sang sông nuôi mẹ. Bởi vì chàng biết thân phận mình, vừa nghèo lại vừa xấu xí, làm sao có người nào chịu làm vợ mình đây?

Bao nhiêu nỗi niềm u uất trong lòng chàng đều dồn hết vào lời ca và tiếng sáo. Chính vì thế mà tiếng sáo và giọng hát ấy càng bay bổng thăng hoa, làm cho lòng Mị Nương càng xao xuyến yêu mến hơn.

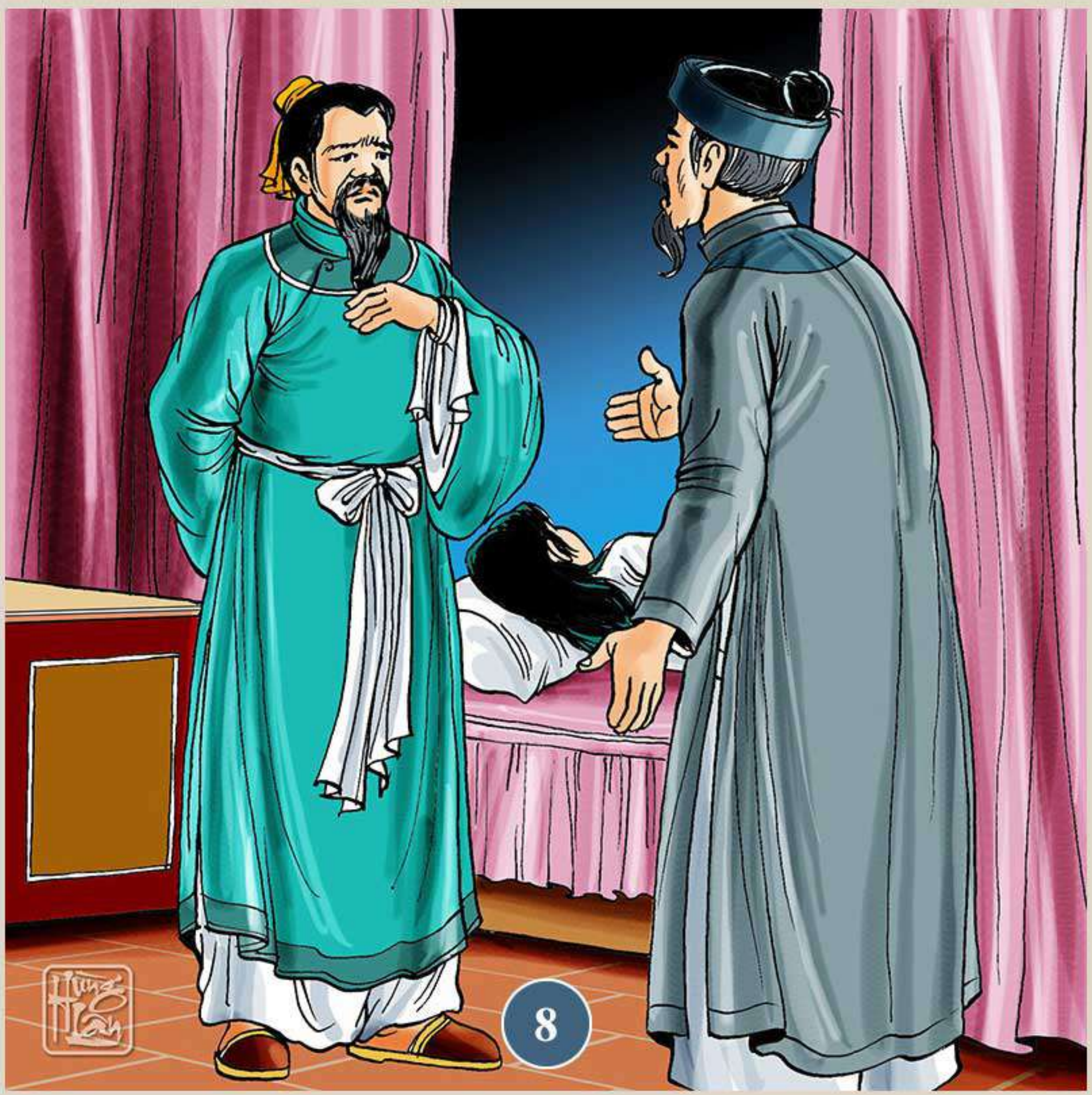
Tình yêu mãnh liệt ấy khiến Mị Nương ngày càng bạo dạn và mạnh mẽ hơn, nàng không chịu giam mình ở trong phòng nữa, dù cho gió lạnh hay sương khuya, Mị Nương vẫn lén cha mẹ ra tận ngoài vọng lầu để nghe rõ được tiếng hát của chàng hơn.
Mỗi khi chiều đến, nàng lại thơ thẩn ngóng trông nhìn quanh để tìm nghe tiếng sáo dìu dặt quen thuộc của chàng mà lòng lâng lâng vui sướng.

Tình yêu ấy ngày một lớn, khiến Mị Nương không thể giấu nó mãi trong lòng, nhưng vì nàng là cành vàng lá ngọc, lại là con gái nên làm sao dám đường đột gặp gỡ được.

Mị Nương liền gọi một người hầu gái thân tín đến, đưa cho nàng cây trâm của mình và dặn:

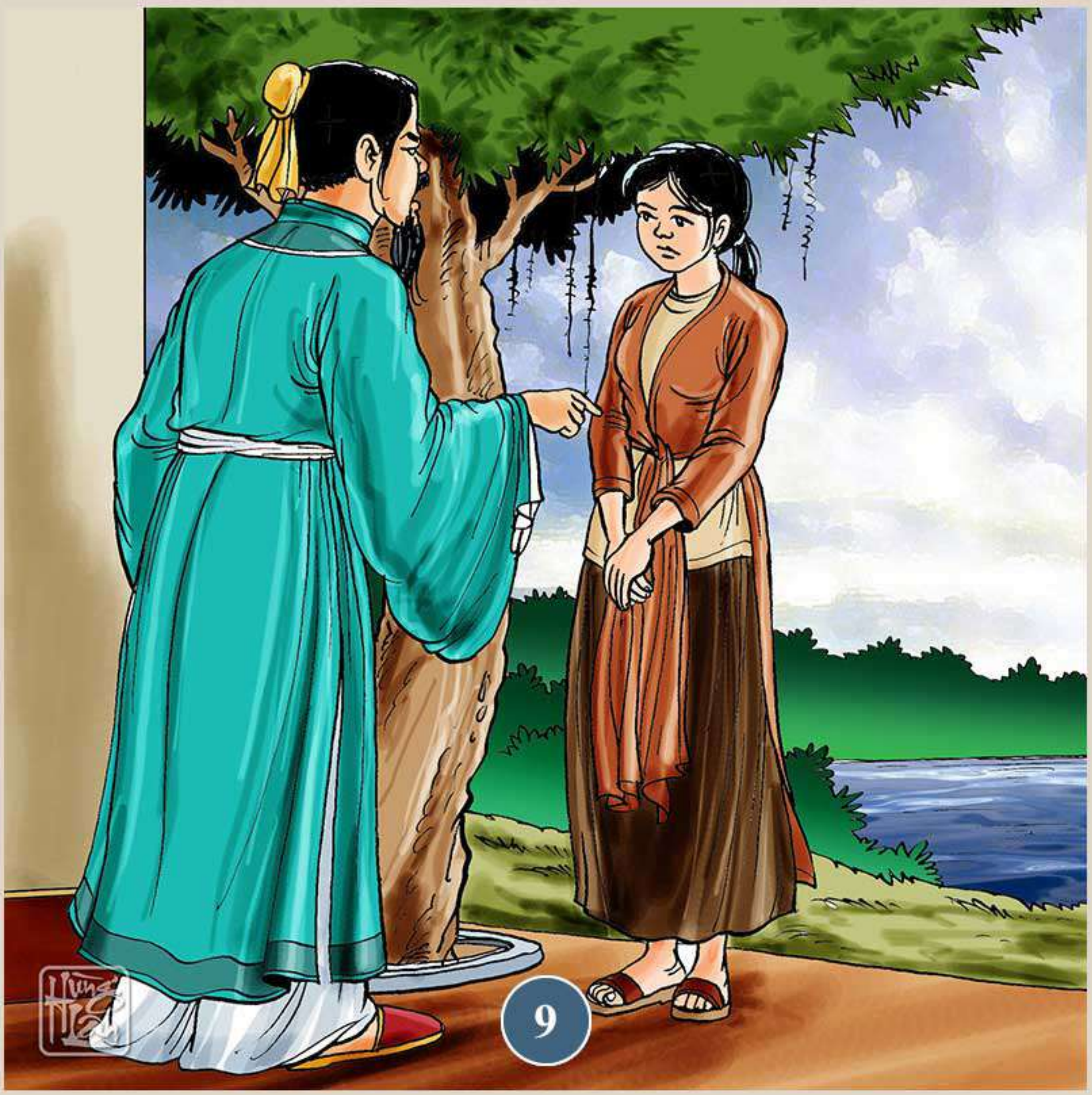
- Em hãy ra tìm gặp người chèo thuyền thường hay thổi sáo và hát ở khúc sông này, đưa cho chàng cây trâm này và nói là ta rất ngưỡng mộ chàng nhé.

Người hầu gái làm theo lời Mị Nương dặn, nhưng vì trời đã sẩm tối nên đâu có nhìn rõ mặt chàng.

Rồi bẵng đi một thời gian không thấy Trương Chi đến buông lưới giăng câu nữa, làm Mị Nương thất vọng não nề, không còn nghe tiếng hát thân thương nên ngã bệnh.

Nàng trở nên tiều tụy khiến vợ chồng thừa tướng lo lắng, không hiểu con mình bị bệnh gì. Dù mời mọi lang y đến nhưng bệnh tình Mị Nương cũng không thuyên giảm.

Bệnh tình Mị Nương ngày càng trở nên nặng hơn, không cách gì chữa được.
Thừa tướng vô cùng lo âu, tìm đủ mọi cách nhưng đành phải bó tay vì căn bệnh kỳ lạ này.
Cuối cùng, khi hỏi người hầu gái thân tín của nàng, lúc ấy mới biết được nguyên nhân khiến nàng trở nên người mất hồn như thế.
Thì ra Mị Nương bị bệnh tương tư, nàng nhớ nhung giọng hát và tiếng sáo của chàng Trương.

Ngay lập tức, thừa tướng truyền lệnh cho người đi tìm anh chàng Trương Chi ấy mời về nhà mình.

Khi được biết có người con gái vì cảm mến tiếng sáo của mình mà sinh bệnh, Trương Chi vội vàng đến dinh thừa tướng. Chàng ngồi bên ngoài cất lên tiếng sáo véo von.

Vừa nghe tiếng sáo thân thương, tâm thần của Mị Nương chợt bừng tỉnh, nàng đòi ăn, đòi uống và trở lại bình thường như chưa từng bị bệnh bao giờ.

Vừa khỏi bệnh, Mị Nương đòi gặp mặt người mà nàng đã thầm thương trộm nhớ, đồng thời cũng là người chữa lành bệnh cho mình.

Nhưng khi vừa thấy mặt Trương Chi, Mị Nương hết sức thất vọng quay mặt đi ngay vì nàng không ngờ người trong mộng của mình lại xấu trai đến như vậy.

Hành động ấy khiến Trương Chi cảm thấy buồn tủi, bèn lấy tay che mặt lại, không ngờ chính nàng cũng xa lánh mình như thế.

Hình ảnh của Mị Nương xinh đẹp in đậm vào trái tim chàng trai, nên khi biết người đẹp không muốn nhìn thấy gương mặt mình nữa thì trái tim Trương Chi như muốn tan ra thành hàng nghìn mảnh vụn.

Rồi thì đến lượt Trương Chi mắc bệnh tương tư, ôm mối tình tuyệt vọng của mình không biết tỏ cùng ai, chàng lại giong thuyền trở về chốn cũ cất tiếng hát sầu thương, thổi những bài tình ca trong nỗi u sầu ai oán...

Mối tương tư đã làm cho Trương Chi cảm thấy oán hận tất cả, vì sao chàng lại là một thanh niên xấu xí nhất trần đời như thế? Có phải là lỗi của mình đâu?!

Càng suy nghĩ, chàng càng cảm thấy đau khổ và cô đơn hơn bao giờ hết. Nỗi thất vọng đã khiến chàng trai mạnh khỏe ngày nào suy sụp hẳn.

Thế rồi Trương Chi bắt đầu lâm bệnh, không còn đủ sức chống đỡ như trước được nữa.

Người mẹ già chỉ biết nhìn con mà thở dài. Còn Trương Chi? Tình yêu đã làm tim chàng rỉ máu. Khối tình tuyệt vọng này biết đến bao giờ mới nguôi ngoai được!

Do vậy mà Trương Chi sinh bệnh nặng, không thuốc nào chữa khỏi. Chàng không còn cất lên tiếng nói của lòng bằng những lời ca tiếng sáo nữa, mà chảy ngược vào tim. Rồi thì không thể chứa đựng nổi sầu ấy, Trương Chi bị thổ huyết và qua đời trong một đêm mưa gió bão bùng.

Đám tang của Trương Chi thật đơn lẻ và cô quạnh, chỉ có cỗ quan tài và người mẹ bất hạnh theo sau trong nỗi sầu thương. Chiếc ghe đưa ma đi ngang qua khúc sông ngày nào, nơi có người con gái mà chàng thầm yêu trộm nhớ đến nỗi phải mang mối tình ấy xuống tuyền đài.

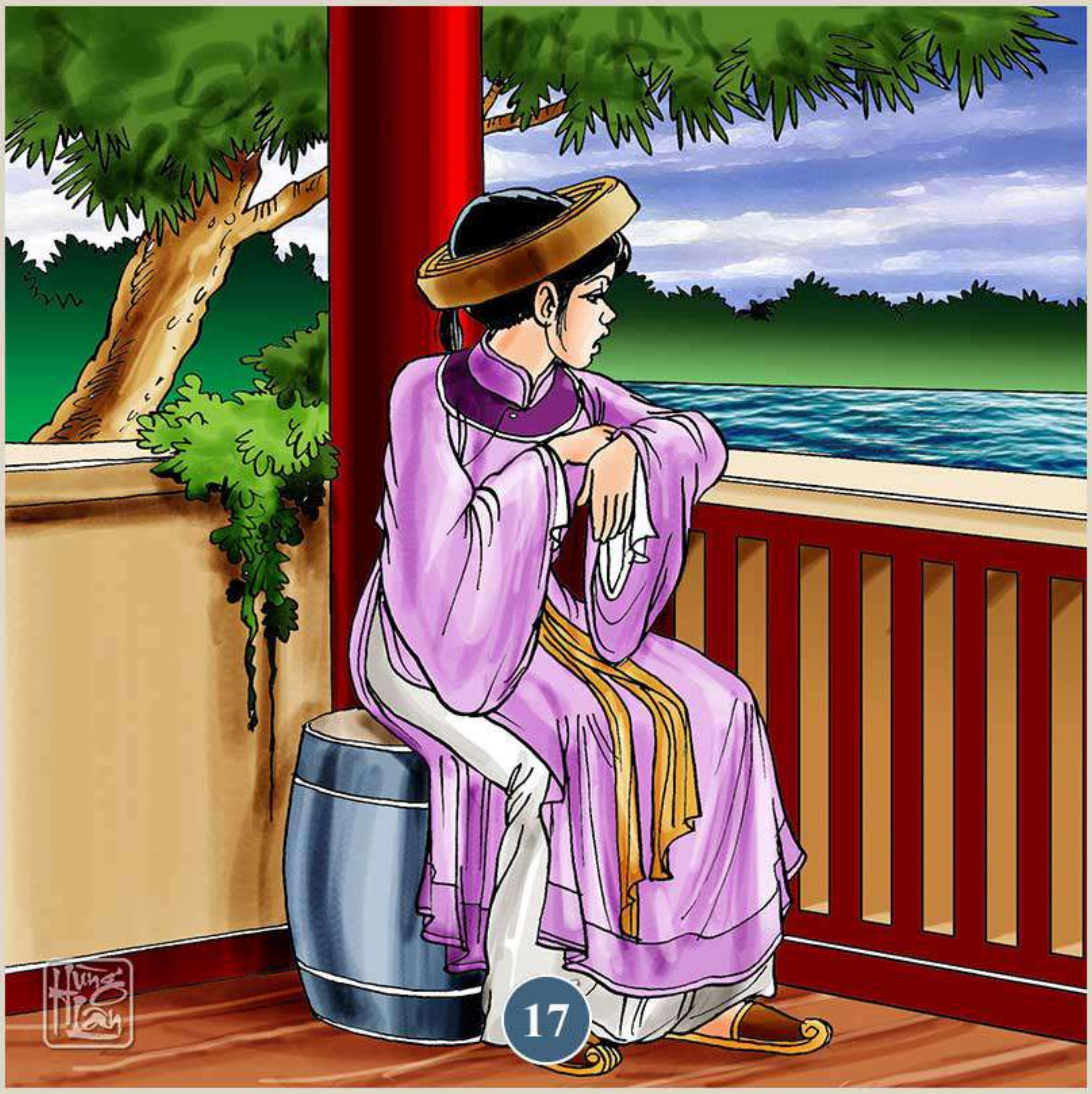
Mị Nương nghe tin chàng Trương qua đời thì hối hận lắm, nhưng mặc dù nàng có khóc lóc thương tiếc cho nét tài hoa ấy thì cũng không còn kịp nữa rồi...

Người mẹ già của Trương Chi sau nỗi buồn mất con đâm ra âu sầu tuyệt vọng, thẫn thờ như người mất hồn, chẳng bao lâu thì bà sinh bệnh nặng.

Mặc dù được bà con hàng xóm láng giềng chăm sóc, nhưng bà vẫn không qua khỏi được, một năm sau thì bà qua đời.

Mọi người trong làng thương cho mẹ con bà đã không vượt qua được số phận của mình. Mộ bà được chôn sát cạnh con như lòng mong ước.

Mị Nương hết sức buồn khổ, nỗi ân hận đã dày vò nàng, khiến nàng không còn thiết đến việc xây dựng một tình yêu mới với người nào khác nữa, cho dù vợ chồng thừa tướng đưa người đến mối mai, tìm cách khuyên nhủ nàng hết lời.

Mỗi khi chiều về, Mị Nương ngồi trên vọng lầu nhìn xuống khúc sông xưa, nàng vẫn nghe như đâu đây còn vẳng lên tiếng sáo bi ai như oán trách, như than van mà nàng không làm sao quên được.

Rồi thời gian thấm thoát trôi đi, ân tình tưởng như dễ quên, nhưng không, mối tình xưa lại hiện về.

Ba năm sau, khi bốc mộ Trương Chi lên, người ta thấy có một khối ngọc tròn tỏa sáng, trong như thủy tinh, to bằng quả tim người. Ai nấy đều lấy làm lạ, không hiểu vì sao lại có vật quý giá này, họ cứ nghĩ rằng có lẽ đây là kết tinh của mối tình dang dở giữa chàng trai nghèo xấu xí và cô con gái ngọc ngà của quan thừa tướng.

Thừa tướng nghe tin cũng xúc động không kém, không ngờ tình yêu của Trương Chi dành cho con gái mình lại sâu sắc đến như thế.

Ông liền đến gặp những người bốc mộ và tìm cách thương lượng mua lại khối ngọc quý, mang về nhà mình như là kỷ niệm của một mối tình tuyệt vọng.

Hàng ngày ông ngắm nghía khối ngọc ấy mà thương cảm cho chàng Trương Chi, nhưng chàng trai tài hoa ấy nay có còn nữa đâu!

Thấy cứ để khối ngọc ấy phí hoài, thừa tướng tự nhiên nảy sinh ra ý nghĩ tiện khối ngọc ấy làm chén trà, chắc nó sẽ làm cho nước chè thơm ngon hơn vì khối ngọc này là kết tinh của tình yêu.
Ông liền thuê thợ tiện làm thành chiếc chén trà rất đẹp và thật không thể ngờ được, khi vừa rót nước chè vào chén ngọc thì người ta bỗng thấy hình ảnh chàng Trương Chi ngày xưa trên chiếc đò của mình hiện ra lung linh trong chén.
Mị Nương vô tình đi ngang qua và nghe tiếng trầm trồ của cha, nàng cũng tiến lại gần và nhìn thấy hình ảnh Trương Chi hiện ra sóng sánh trong chén ngọc.

Trái tim yêu thương của nàng chợt bừng dậy, khiến nàng thốt lên những tiếng nức nở nghẹn ngào, thương cho chàng trai bạc phận. Ngờ đâu, khi những giọt nước mắt của nàng rơi xuống chén trà, thì bỗng dưng cái chén tan ra thành nước trước mắt mọi người. Ai nấy trố mắt ngạc nhiên, không ngờ mối tình tuyệt vọng ấy lại sâu đậm như thế.

Về sau mỗi khi nhắc đến chuyện tình bi thương này, người ta thường thốt lên hai câu thơ:

Nợ tình chưa trả cho ai
Khối tình mang xuống tuyền đài chưa tan...